

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Készülj Istened elé!

Az adventi vasárnapokat az Úr eljöveteléről való elmélkedésben szokták eltölteni a keresztények. Tulajdonképpen a hívő kereszténynek mindig ezzel kellene foglalkoznia, mert hisz az Üdvözítő Jézus maga szólította fel erre követőit. Hányszor mondta nekik: Legyetek józanok és vigyázatok! Mikor elbúcsúzott tanítványaitól, azzal vigasztalta őket, hogy hamar eljön újra közbük. És valóban a keresztények, különösen az első századokban legtöbbet az Úr újrajövetelével foglalkoztak.

Természetesen azóta sok évszázad múlt el és ennek következtében sokan kételkedni kezdtek az Úr Jézus ígéletében. Csak-hogy a kételkedés jogtalan. Ugyanis a Szentírásban világosan megvan magyarázva, hogy miként áll e dolog. Elsősorban az Úr időszámítása mégis csak egy kicsit más, mint a miénk. Nála ezer esztendő annyi mint nálunk egy nap. És viszont egy nap elégséges neki ahhoz, amihez nekünk ezer év szükséges. Ezért egyrészt lehetséges, hogy még soká lesz mire eljön, másrészt minden nap el lehetünk rá készülve, hogy megjön. Másodsorban pedig az Úr nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem hogy mindnyájan bűnbánókká legyenek és éljenek. Eszerint tehát csupa kegyelem, hogy az Úr még nem jött el, mert a kegyelmi időszak ezáltal meghosszabodott és sokan akik elvesztek volna, e különös kegyelem által megmenthették.

Kézen fekvő tehát az igazság, hogy a jó Isten magának tartotta fenn a pillanatot, amikor az Üdvözítő Jézust elküldeni fogja. Ebbe senkinek beleszólása nincs, mi csupán könyöröghetünk, hogy ama pillanat mielőbb bekövetkezzék.

Ama komoly idő, melyben jelenleg élünk, sokban feltámasztotta a vágyat, vajha az Úr közeli eljövetelét jelentené. Ugyanis az Úr, bár nem állapította meg az eljövetelének időpontját, mégis néhány jelet említett meg, mely az ő eljövetelét megfogja előzni. Így nagy háborúk, szükség, éhség és járvány szintén eljövetelét fogják jelezni. Azonkívül az evangéliumnak minden népekhez el kellett jutni előbb. És ez is körülbelül beteljesedett már. Talán mondhatjuk, hogy tényleg nincs

nemzet, amely még ne hallott volna Jézusról semmit.

Ha tehát nem is akarunk órát vagy napot meghatározni, amelyen az Úrnak el kell jönni, mégis most e szent adventi időben, kell hogy szívesen halljunk beszélgetni arról, hogy az Úr hamar jön el. Ezenkívül a jelen komoly idő is különösen alkalmas arra, hogy e tárgyról elmélkedjünk. Az apostollal mondjuk, „hogy ideje már, hogy az álomból felsejünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit“.

Készülj fel Istened elé! Ezt mondja neked az adventi szent idő. Bármikor is jönne el az Úr, nekünk készen kell lennünk! Ugyanis az Ő eljövetele lezárja a kegyelmi időt. Elég soká késett, ha ma jön is el. Elég ideje volt mindenkinek az előkészület megtételére. Aki pedig a mostani komoly idő intelmét nem fogadja jó szívvvel, annak miképpen jelentse be az Úr eljövetelét?

Ismerjük el sokszoros mulasztásainkat és legyünk bűnbánókká! Az őszinte szívű ember iránt kegyelmes az Isten. Fohászkodjunk Őhöz kegyelemért és békességért és tapasztalni fogjuk, hogy Ő igen közel van mindazokhoz, akik az Ő nevét segítségül hívják. Készülj fel Istened elé!

Jövel!

Hozsánna zeng! Repes a szív s lélek
Te utánnad Királya az égnek.
Tisztogatjuk az utat a szennytől,
Amelyen jössz, mi Megváltónk, Szentünk.

Oh, jaj nekünk! mennyi a bűn, átok,
Háborúság, lelket ölő vágyak;
Pokol tüzén kigyúlt szenvedélyek,
Légiói a világ szennyének.

De ne riadj mindezeketől vissza,
Te irgalmas, könyörülő, tiszta,
Mire feltűn csillagod az égen,
Ritisztítjuk útaidat szépen.

Ritisztítjuk alázatos szívvel,
Kereszteted átölelő hittel,
Szemeinknek hulló harmatával
Bűnbánatunk zokogó szavával . . .

Jövel tehát; sír a föld utánnad;
Ha te eljössz: oszlik a búbanat;
Elhallgat a jaj, panasz és kétely,
Utáidon áldás ömlik széjjel.

Jöjj sietve! Epekedve várunk;
Jöjj Te áldott s telepedj le nálunk!
Hadd fakadjon közöttünk új élet,
Boldog advent, soh'sem ér véget.

Vargha László.

Apróságok Wesley életéből.

22. Wesleynek, az irgalmasság gyakorlásában segítő társa. Told Szilász, egy irgalmas szamaritánus. Fiatal korában Szilász matróz volt. Egy hajótörés alkalmával kalózok kezei közé jutott és így számos évet töltött a rabszolgakereskedés szenvedései és nyomorúsága között. Később megszabadult, megnősült és Londonban telepedett meg ahol boltja volt.

Egy napon egy fiatal ember, aki metodista volt, keresett állást nála. Told nyersen elutasította; a fiatal ember azonban e nyersséget oly szelidséggel és szerénységgel tűrte el, hogy Toldot meggyőzte és így utána ment, visszahívta és adott neki munkát.

Ez ifju révén jutott Told a Foundry-templomba, ahol Wesley prédikációját hallotta. Itt feleségével együtt megtért és az egyház tagjává is lett. Wesley rávette őt arra, hogy könyörüljön néhány *elhagyott gyermek*re, kiket a templomba hoztak. Erre megbízták őt hét éven át, mintegy hétszáz gyermek felnevelésével. A legtöbb közülük kiváló kereskedő lett. Hogy Told a rábizott munkát elvégezhesse, feladta fizetését és megelégedett heti 12 korona megtérítésével.

Wesley kezdettől fogva *barátja volt a foglyoknak*. Egyszer egy vasárnap reggel öt órakor, a foundry-templomban erről a textusról prédikált: „Fogoly voltam és eljöttetek hozzám”. (Máté 25, 36.) Told az istentiszteleten tanítványaival együtt jelen volt és annyira megindult, hogy eltökélte magát hogy ezentul idejét és tehetségeit a foglyokra fordítja. Nem csupán a testi, hanem lelki javukról is gondoskodott több mint harminc éven át. És ezt oly odaadó szeretettel végezte hogy a foglyok mindenfelé szerették és tisztelték őt. Még 70 éves korában is e munkában foglalatzkodott. Meghalt 1778-ban.

Temetésén Wesley tartotta a beszédet. Erről naplójába 1778 dec. 20.-án a következőket jegyezte be: „Ma temettem el Told Szilász földi maradványait. Számos éven át látogatta a foglyokat Newgateben, anélkül hogy fizetést húzott volna érte. Nem hiszem

hogy a jelen században valaki ily eredménnyel végezte volna e munkát. Isten őt erre különös tehetséggel ruházta fel és csodálatos sikert adott neki. Azok közül, kiket meglátogatott, a legtöbben békességben haltak meg és sokan közülük diadalmaskodó hitben.

23. *A gyermekek iránti szeretete*. Wesley egy vasárnapi napon a rathbyi templomban prédikált. Amikor a szószékre vezető lépcsőn lefelé jött, egy gyermek ült a legalsó lépcsőn. Ahelyett, hogy neheztelt volna ezért, felvette a gyermeket, megcsókolta és visszatette ugyanarra a helyre.

Ugyanezt cselekedte Wesley mikor Dublinban prédikált. Hallgatói között volt egy katolikus ember, névszerint Joyce Mátyás, aki egyike volt az istentelenek istentelenjeinek. Bár Wesley prédikációjából semmit sem értett meg, mégis mélyen meg volt hatva attól, amit látott. „Fehér haja és tiszteletreméltó megjelenése” modotta ő, „meghatott engem és megnyerte egész hajlandóságomat. Ami azonban őt előttem kedvessé tette az az ő szívéssége a gyermekek iránt volt; mert amint a szószékre vezető lépcsőkön lejött, felvett egy gyermeket, aki a lépcsőn ült és megcsókolta azt.” A szeretet eme megnyilatkozása a kisdetek iránt, meglágyította ennek az embernek szívét, aki később megtért és belépett az utazó prédikátori szolgálatba. Sikerdús élet után meghalt a diadalmaskodó hitben.

A szerkesztő rovata.

A keresztény egyház ismét belépett egyik legszebb időszakába. Az adventi idő különös alkalom az Úr Jézus tanítványaira nézve, hogy magukba szálljanak. Számot kell vetnünk az elmúlt esztendő tapasztalataival. Célunkhoz közelebb jutottunk-e, avagy talán eltávolodtunk? Ez időszakban sokat kell foglalkoznunk az Úr újrajövetelével, mert csak azok, akik valóban várják Őt, fognak felkészülve lenni, ha Ő valóban megjelenik. Boldog pedig az, akit az Úr ébren talál.

Nov. 13.-án Budapesten a k. szuperintendensünk Dr. Melle elnöklése alatt kisebb konferenciát tartottunk. Együtt voltak: Dr. Melle, Bargmann, Funk, Riedinger és a sorok írója, hogy megvitassák a missziói munkánk legégetőbb kérdéseit. A szeptemberi évi konferenciánk a háború miatt elmaradt és így szükségessé vált, hogy a munka érdekében néhány ügyet elintézzünk. Dr. Melle, aki jelenleg Zwickauban, mint katona szolgál 8 napi szabadságot kapott és így jöhetett Bécsbe, majd pedig Bupapestre. A budapesti találkozásunk, megbeszéléseink felette

áldásosak voltak. Örömmel és hálátelt szívvel mentünk ismét szét.

Tiszakálmánfalván november 15-én ünnepelték meg a gyülekezet 10 éves jubileumát. Az ünnepélyen megjelent a szuperintendens képviselőjében Bargmann, gráci lelkészünk, Riedinger, jelenleg bécsi lelkész és a gyülekezet jelenlegi lelkésze Mann. Küldtek ezenkívül a gyülekezet barátai üdvözlő leveleket is, melyeket az ünnepélyen felolvastak. Este evangelizáló gyülekezet volt, melyen többen bűnbánatra ébredtek és néhányan megtértek. Adja a jó Isten, hogy a kicsiny sereg Tiszakálmánfalván, a második évtizedben gyarapodjék és erősödjék!

A szuperintendens a 1/4 évi körútjában Bargmann gráci lelkész helyettesítette. Megtartotta a negyedévi konferenciákat a Bácskában is. Verbászon nov. 16-án és Szentamason nov. 17-én. Mindkét helyen este, a konferenciát megelőzőleg istentisztelet volt, melyek igen jól látogatottak és áldásosak voltak. A munkánk természetesen mindenfelé szenved a háború hatása alatt, de azért, Istennek hála, békésen halad előre, ami mindenestre megnyugtató.

A háború kitörése óta valamennyi gyülekezetünkben az imaóráinkon különösen a hazáért, királyért, a hadseregért, azonkívül szövetségesünkért imádkozunk. Egyes gyülekezetünk egész külön imaórákat is vezettek be. A jó Isten meghallgatja a hívő buzgó fohászait!

Isten gyermeke vagyok-e?

Van-e erre különös ismertető jel? Egy olyan ismertető jel, amelyen senki sem kétkedhetne, olyan amely mindenkit kétség nélkül meggyőzne, talán nincs. Azonban igen is létezik egy olyan ismertető jel, amely minden egyest megtud győzni arról hogy Isten gyermeke. A szent írás is bizonyítja ezt. Erre a fontos kérdésre Pál apostol a következőket mondja: „akiket Isten lelke vezérel, azok Istennek gyermekei.” Tudod-e kedves olvasó, hogy mi rejlik e néhány egyszerű szóban „akiket Istennek lelke vezérel”? Nem az, hogy hol és hogy keresztelttél meg, az sem, hogy istentiszteletet látogatsz-e, még az sem, hogy mennyi jót cselekszel, nem, Pál apostol itt ezen nemes cselekedeteknek indító okáról akar beszélni és azután megmutatja hogy igen is bizonyosak lehetünk afelől, hogy Isten gyermekei vagyunk. Sokan Istent azért követik mert ez így szokás, mások azért mert anyagi hasznot várnak tőle, ismét mások pedig azért mert a büntetéstől félnek.

Miúdezek nem győzhetnek meg ben-

nünket arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az apostol itt másra gondol. Úgy a képmutatók szokták Istent követni. Azokat, akiket Isten hívő szülőkkel áldott meg és keresztény nevelésben részesültek, tudni fogják, hogy nem csak a félelem vagy a jutalom indította őket az engedelmessegre, hanem sokszor gyermeki hálából és szülők iránti szeretetből engedelmeskedtek. Ugy hogy nem kényszerből cselekedtek szüleink akaratát, hanem teljes örömmel és odaadással. Azt megtanulhatjuk a gyermekektől, hogy milyen viszonyban kell nekünk lennünk a mi mennyei Atyánk iránt. Isten gyermekének lenni valami magaslatos szép dolog és nagy jelentőséggel bír.

Isten gyermekének lenni az apostol szavai szerint annyit tesz mint Isten lelkétől vezéreltetni, azt akarni, amit Ő akar, azt tenni, amit Ő kíván, Isten gyermekei kora reggeltől késő estig folytonosan azt kérdik, mit kíván atyám én tőlem és azt szeretetteljes odaadással teszik. Azon emberek, akik Isten lelkétől vezéreltetnek saját kényelmükről lemondanak; oda vonzódnak, ahol azok gyűlnek össze, akik Isten országának előre mozdítását keresik, sőt nem is bírnak anélkül boldogulni.

Sokszor e kérdés is támad szívünkben, mit szabad és mit nem szabad cselekedni? Jó volna ilyenkor azt kérdezni, milyen lélek hív vagy miért akarjuk ezt vagy azt? Hogy ha azt tapasztaljuk, hogy a mi jó cselekedeteinknek vélt munkálkodásunk mögött dicsvagy, élvezet, anyagi haszon vagy más egyéb rejlik, akkor biztosak lehetünk, hogy ez nem Istennek Lelke. Ha Isten Lelke vezérel bennünket, akkor az iránt sem leszünk bizonytalanok, hogy milyen társaságban és milyen mulatságban szabad részt vennünk.

Vajjon él-e benned Isten Lelkének ereje, amely téged a mennyei felé vezet és amely által mondhatod, aba, édes atyám, segíts nekünk naponta. Ha ilyen viszonyban vagy, akkor bizonyos lehetsz, hogy Isten gyermeke vagy.

Három igaz történet.

1. A 197. számú cellában volt. Még most is előttem ül az egyszerű számolyon vászon ruhában. Igen, igen kedves ember volt. Az arcán könnyek peregnek végig amint nekem történetét elbeszéli s hogy ez igaz volt, kitetszett az aktákból, melyeket később átnéztem. Jó szülők gyermeke volt és nem is kocsma látogató. Csak egyszer — egy barátja bucsúzóján — beszélgeté magát rá arra, hogy késő éjjelig tilve maradjon. Az ember iszik és dohányszik meg fecseg

és fecseg és dohányzik meg iszik. Kora reggeli órában végre ide-oda támoltyogva, szédülő fővel hazafelé indultak. Hirtelen összeveszték, de senki se tudja miért. Barátunknak bottal a fejére csaptak. Vad düh kapta el őt emiatt. Kirántja zsebkését és vakon hadonász vele maga köré. Tehet ő arról, hogy az egyiknek karjába szúr és épen üterét vágja el? Hirtelen széjjel futott az egész társaság! Barátunk azonban egypárra kijózanodott. Minden erejét összeszedte, hogy haza vonzsolhassa hörgő társát. Egy vörös vonal jelzi az utját. Még hallja az asszony és gyermekek rémitő jajveszékését, kiket az álomból riasztott fel. Erre haza rohan és mély álomba merül. Másnap reggel érte mentek. Három évet kapott súlyos testi sértésért, melyet halál követett. *És mi volt az oka?*

2. Épen most megy el előttünk megint a szép, halovány asszonyka, kinek fiatalos arcán oly idegennel látszik a búbanat. Alig lehet felismerni ama eleven, vígkedélyű leánykát, mivel még két évvel ezelőtt mindenki megfordult utána, különösen az épen oly vígkedélyű fiatal emberek. Ezek közül egyikhez, talán a legvigabbhoz férjhez is ment; és gyönyörűen illettek is egymáshoz. Jó is lett volna talán minden, ha csak a fiatal férj iszákos nem lett volna, már rég óta. És nem sokára újra kezdte. Volt adóssága. Ital és játékadóssága Most 840 koronát sikkasztott és eltűnt. 20 fillért hagyott itt neki és egy beteg gyermeket. *És mi volt az oka?*

3. „Mi van azzal a Károly gyerekkel, tanító úr? Különböen olyan rendes fiú, de irásközben reszket a keze, úgy, hogy nem

tud a vonalon maradni, számolni pedig úgy látszik sehogy se tud!“ „Hát, tiszteletes úr, az apja iszákos volt és 36 éves korában deliriumban halt meg. A fiút sajnálhatjuk“ *És mi volt az oka?*

Megjegyezendő, hogy ezek nem kitált mesék, hanem rövid időn belül átélt történetek. És mégis együttvéve példái annak a három nagy sebnek melyet, a legnagyobb csaló: az „alkohol“ ejt ami népünk testén. Az alkohol okozója a legtöbb bűnténynek, ő pusztítja el a jólétet és családi boldogságot, ő idézi elő a különböző betegségeket és ő rosszabbítja a fajt. Ha e három történetkét ezerrel — mit is mondok — százezerrel, szorozzuk meg, akkor nyerrünk majd csak homályos képet arról, amit a sokszor oly dicsért alkohol hazánkban mivel és pedig egy év alatt. Vajjon így maradjon-e ez? Kell ennek így maradnia?

Aki belátta az alkohol romboló és pusztító hatását, az akkor tesz leghelyesebben, ha valamely antialkoholista együlethez csatlakozik, miután teljesen lemondott a méreg élvezetéről. A metodista egyház kezdetől fogva ellenséges lábon áll az alkohollal. Mi küzdeni fogunk ellene minden erőnkkel.

Aki a küzdőkhöz csatlakozni kíván, jelentkezhet e lap szerkesztőjénél és ez kézségesen ad felvilágosítást. Mi rendszerint fogadalmi jegyeket állítunk ki, mely szerint magát az aláíró Isten segítségével kötelezi, bármely rövidebb vagy hosszabb időn át minden szeszes italoktól való tartózkodásra. Adná a Mindenható hogy nagy és kicsiny sorompóba állna e legnagyobb ellenséggel szembe!

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/28 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Kéthetenkint.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/28 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöve. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: **Jakob János, Újverbász.** Bács-megye.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Megjött.

A multkor mikor reggelre kelve az első hó fehérlett az udvaron, ujjongva szaladt hozzám a kis leányom azzal, hogy most már jön a Jézuska, mert hó van odakint. Az arca sugárzott és alig tudta bevárni válaszomat, hogy bizonyosan jön-e a Jézuska. Mert hátha mégis csalódná! Szinte zavarban voltam, mert nincs nehezebb, mint egy ilyen ujjongó kis leánykának örömét elrontani. Így hamarosan azt mondtam neki, hogy most már csakugyan nemsokára itt lesz!

Igy várt valamikor régen a zsidó nép az ő Megváltójára, akit héberül Messiásnak, görögül Krisztusnak hívnak. Miért várt? Mert érezte, hogy az valami kimondhatatlanul szépet, édeset, boldogítót fog hozni. És ez a várás egyeseket oly erősen lekötött, hogy már csakis ennek éltek. Az öreg Simeon, mikor Jézust meglátja, már szívesen meghal, mert szeme meglátta azt, aki után szíve vágyódott: akit várt.

Egészen hasonló volt az igazi keresztények álláspontja kezdettől fogva. Mikor az Úr még földön járt, már is afelől tudakozódtak nála, hogy mikor fog elkövetkezni az ő újrajövele. És az apostolok némelyike egész bizonyosra vette, hogy még megéli Jézus újrajövetelét. Erre a várakozásra maga a Mester adott okot, mert számos példázatban oktatta a tanítványokat, hogy legyenek éberek és józanok, hogy alva ne találja őket, ha eljön közéljük. Ezen felül pedig búcsúbeszédében azzal vált el a tanítványoktól az Üdvözítő, hogy „hamar” eljön.

Lehet mondani, hogy azok, akik magukat ezen túlteszik, vagyis mit sem törődnek az Úr eljövetelével, azok nem is igen törődnek a gyakorlati, komoly kereszténységgel: Krisztus követésével sem. Ugyanis a komoly kereszténység nem is egyéb, mint folytonos felkészülés a Mester fogadására. Azáltal, hogy hű és istenes életet élünk, szentségben és igazságban, a legjobban készülünk elő. Azok viszont, akik mit sem törődnek azzal, hogy Jézus bármely percben beköszönthetne, azok maguknak élnek és mindenben csak a múlt, földi élvezetet keresik. Végre elvesztik egészen ama tudatot, hogy csupán „vándorok” e földön.

De most mi is vártunk! Először is a rendkívüli, komoly idők befolyása alatt szorgalmasabban jártunk az adventi szent beszédek meghallgatására, másodsor meg naponta hallunk ezrekről, akik egészségben, virágzó életkorban ez életből az örökkévalóságba mennek. Önkéntelenül feltámad bennünk a gondolat, ugyan fel voltak-e készülve e honfiak ama komoly lépésre, amely Istenük elé állítja őket. És az adventi elmélkedések jól hatottak lelkünkre, úgy hogy komollyá lett bennünk az óhajlás: Oh, édes Üdvözítőm, Te mindnyájunk boldogítója jöjj mielőbb közénk és add, hogy mielőbb a Te békességed áraszsa el e nagy háborus világot!

És Megjött! Itt a szép karácsony, mely mindnyájunkat boldogít! És miért! Csak nem a jelkép, a sok szép ajándék? Hisz ezek csak Ő reá akarnak mutatni, a legnagyobb ajándékra, akit Isten elküldött, hogy valaki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Igen, valósággal neki örülünk, mert tudjuk, hogy egyedül Ő bír hatalommal a jelen borzasztó helyzeten változtatni.

Megjött azonban Ő mindenikünkhez külön-külön is. Ő nem csak általában akar békét hozni a világba, hanem egyenként felkeres mindenkit. Ma, mikor sugárzó arccal állsz a karácsonyfa mellett, kérdi tőled, hogy a szívedbe nem fogadnád-e be Őt. Szíved aggódik a komoly idők miatt. Ha a jövőbe tekintesz nyugtalan vagy, mert azt sem tudod mit hoz a holnap nap. Ha hallasz a nagy halandóságról a harcmezőn, reá gondolsz, hogy mi lesz, ha te is egyszer az Úr Jézussal találkozol. Így nyugtalan vagy amíg csak nem mondhatod meggyőződésből, hogy megjött. Megjött hozzám a szívembe. Megjött és megörvendezettte szívemet az Ő békességével, erejével, nyugalomával.

Megjött! . . . Vajha e szó lenne mindnyájunk ajkán! Vajha e szó kifejezné egész karácsonyi boldogságunkat!

Betlehemben.

Ének nem zengett soha szebben.
Mint karácsonykor Betlehemben.
Hallod-e, mit mond az az ének?
Dicsőség a menny Istenének!

Nem mosolygott még kisdéd szebben,
Mint karácsonykor Betlehemben.
Tudod-e, mi van mosolyába' ?
Ő a békesség nagy Királya.

Király még nem jött szegényebben,
Mint karácsonykor Betlehemben.
Hej, de az ő nagy szegénysége
Szegények gazdag reménysége!

Remény nem felt be édesebben,
Mint karácsonykor Betlehemben.
Akit vártak a régi szentek,
Az Isten Fia ott jelent meg.

— Jer, jer, szüless meg itt szívemben,
Mint karácsonykor Betlehemben,
Dicsőség s béke nagy Királya,
Szegény szívemnek gazdsága!

Dr. Kecskeméthy István.

Ádventi kérések.

Ismét beléptünk az adventi időbe. A kereszténység gondolatai az Üdvözítő eljövetele felé fordulnak. Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az embereknek jóakarata, ez az adventi üzenet. Hogy áll ez az idén? Szabad-e nekünk valóban emez üzenetet hirdetniük? Valóban nem a béke és a jóakarata ideje az, melyben élünk?

És mégis. Épen emez adventi időben kellene a kereszténységnek egyesülve, komolyan és állhatatosan kérni, hogy a drága karácsonyi üzenet tökéletesen megvalósuljon.

Azért intézem az európai kontinens összes országainak metodistáihoz ama kérelmet, hogy ezen adventi időben, különösen pedig az adventi vasárnapokon, a magán imákban, a házi áhitatban és a nyilvános istentiszteleteken hívő és buzgó fohászokban járuljanak a kegyelem trónusa elé, könyörögvén:

1. Hogy az Úr nemsokára adna békeséget és jóakarata az embereknek.

2. Hogy azok szívébe, akik szenvednek és szomorúságban vannak, karácsonyi öröm és élő reménység térne be.

3. Hogy ezen adventi időben és a következő hetekben számos lélek a kétely, közöny, a hitetlenség sötétségéből, az egyéni üdvözítő hit dicsőséges világosságára jutna.

4. Hogy a csodálatos adventi reménység nemsokára teljesen megvalósuljon, hogy a békesség fejedelme jogaikhoz jusson.

És imádkozásunk mellett tartsunk ki a hit munkájában, a szeretet cselekedeteiben a mi Urunk és Megváltónk Jézus Krisztusnak reménységének türelmében.

Legyen Istennek, az Atyának és a mi

Urunknak Jézus Krisztusnak gazdag kegyelme és békessége veletek és valamennyi gyermekeivel és az egész világgal, melyet úgy szeretett, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldötte, hogy valaki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Scieli, Sziciliában 1914. nov. 10.

Testvéretek és munkatársatok,
J. L. Nuelsen.

Apróságok Wesley életéből.

24. Az alsóbb néposztályok iránt való szeretete. Wesley igen figyelmes volt a szegények iránt. Egyszer ezeket mondta: „Ha választhatnék, úgy még ma is, mint eddig tettem, csak a szegényeknek prédikálnám az evangéliumot.“

Egyszer egy nagy, öreg templomban, nagy hallgatóság előtt prédikált. Hallgatói között sok finom és pazarul öltözött ember volt. „Ezért a kereszténység elemeiről szóltam nekik,“ mondotta később Wesley, „de ez is kívül esett fogalmkörükön. Oh, mily nehéz egy előkelő hallgatóság előtt prédikálni!“

25. Keresztényi nagylelkűség. Egy férfi, aki az igazságot, hirdetővel együtt gyűlölte Dewsburyben keresztül hatolt a tömegben, amely össze gyülekezett volt, hogy Wesleyt meghallhassa. Amikor a közelébe írákodott arcul ütötte Wesleyt. Az apostoli lelkületű hitszónok azonnal mesterére gondolt és a másik oldalát is odatartotta, de az ahelyett, hogy megegyezzen megütötte volna, a nagy lelkűségtől annyira megszegyenült, hogy azonnal visszavonult és a tömeg közé rejtőzött. Később ez ellenségből Wesley tisztelője és a metodistáknak őszinte barátja lett. Az egyház iránti szeretetét azzal bizonyította be, hogy egy metodista templom égése alkalmával életét kockáztatta, hogy azt a pusztulástól megmentse.

26. Keresztényi békeszeretet. Amaz üldöztetések, melyeket a metodistáknak eleinte el kellett tűrniök, gyakran igen heves és kegyetlen természetűek voltak. 1765 Wesley Fevershambe ment. Megérkezésekor közölték vele, hogy a hivatalnokok egyesültek a néptömeggel, azzal a szándékkal, hogy a metodistákat a városból kikergessék és hogy teljesebb haraggal.

Miután Wesley prédikált volt, jelentette a gyülekezetnek, hogy kénytelen lesz egy másik község előljárosa ellen vádat emelni és hogy az alkalmasint néhány száz fontnyi bírságra fog elítélni, mert a metodistákat üldözte. Azután bátran még a következőket fűzte hozzá: „Mióta Isten és

a törvény a mi pártunkon van, inkább szeretünk békességben élni; de ha ezt nem tehetjük, akkor majd békességet szerzünk magunknak." Amikor a nép e bátor férfiú szavait hallotta, elállott gonosz szándékától.

Csak bátran és híven dolgozzál az Úrért
És szerető szívvel embertársaidért.
Bizz, az elhítt mag mind, mind ki fog kelni
S jutalmad az Úrtól nem fog elmaradni.

Rácz Miklós.

A szerkesztő rovata.

Elérkezett a szép karácsony ismét. Mindnyájan hálás szívvel fogadjuk Isten nagy ajándékát, az Üdvözítő Jézust. Érezzük mindnyájan, hogy csak az Ő kegyelme és oltalma alatt élhetünk nyugodtan és békességben. Vajha e súlyos időkben mélyen átérezzük mindnyájan a karácsony jelentőségét! A k. olvasóknak szívből kívánjuk, hogy e karácsonyi ünnep békességet hozna házukba és szívükbe!

Különös figyelmet kérünk a mi k. püspökünknek „Adventi kérések“ című cikke számára. E komoly időkben most már másodszer küldi k. főpásztorunk szíves üdvözléteit nekünk. Bárosak mindnyájan szívünkbe fogadnánk intelmeit és buzgón fohászkoznánk az Úrhoz.

A jelen számmal lezárjuk a „Békeharang“ ötödik évfolyamát. Hálátelt szívvel pillantunk vissza az elmúlt esztendőre. Az Úr velünk volt! A „Békeharang“ békességet visz szét mindenfelé, ahová eljut és azért bizalommal tekintünk a jövőbe és hisszük, hogy mind szélesebb körben fog elterjedni. Kérjük azért a kedves olvasóinkat ne elégedjenek meg azzal, hogy maguk rendelik meg az új esztendőre a lapot, hanem törekedjenek legalább egy új előfizetőt szerezni. Mint eddig, úgy ezentúl is, a szerkesztőség nem fog kímélni fáradságot, hogy a k. olvasók idejében megkapják a várt lapot. Azok pedig, akikhez elvisszük a „Békeharangot“ bizonyosan mindig köszönettel fognak adózni eme mi csekély fáradságunkért. Legyen tehát minden k. olvasó jelszava: legalább egy új előfizető a „Békeharangnak“!

Csak bátran és híven!

Csak bátran és híven hirdesd az Urat,
Mutassad a népnek az igazi utat,
Mondjad csak meg nekik az Úr üzenetét,
Hadd értse mindenki Isten szeretetét.

Csak bátran és híven, magasra a zászlót,
Örömré gyűjtja ez a krisztusi harcost.
Hadd terjedjen Sion határa messzire,
Míglen polgára lesz a föld minden népe.

Hogyan győzhetni a kísértésekben?

Klasszikus illusztrációt találunk arra, hogyan kell a bűnnek ellentállani, a görög mitológiában. Mikor Odisszeus a trójai csata után hazafelé vitorlázott a szirének szigete mellett haladt el. Ezek a szirének oly gyönyörűen tudtak énekelni — a legenda szerint — hogy a mellettük elhajózók az édes hangoktól többé szabadulni nem tudtak és végre meghaltak. Mikor Odisszeus a hajójával a kellemes partok felé közeledett, ahol a Szirének rájuk vártak, hogy bájos énekükkel őket a romlásba vigyék, Odisszeus uti társainak visszaal betömte füleit és magát kötéllel erősen egy vastag árbóchoz kötözte. Így maradtak anig csak oly távol nem jutottak a szirénektől, hogy ezek hangját többé nem hallották. Ily gyors és férfias intézkedésekkel megmentették magukat. — Később, mikor az Argonauták Colchisbe mentek az arany gyapjúért, szintén a szirének szigete mellett hajóztak el. Most is hallatták ezek az ő édes, megigéző dalaikat. Csakhogy Jazon nem kötözte magát az árbóchoz, sem nem tömte be viasszal embereinek füleit, hanem megparancsolta Orfeusznek, hogy pengesse hárfájának húrjait. Az ő hárfájának hangjai sokkalta édesebbek voltak a szirénekéinél, úgy hogy ez utóbbiaké csak hamis nyers hangoknak tűntek. Amikor a szirének őket mozdulni sem látták, amikor mellettük elhajóztak, bánatukban a tengerbe vetették magukat és sziklákká változtak; saját fegyvereikkel győzettek le; az egyik dal felülmúlta a másikat. —

Itt képen látjuk azt a titkot, amiképen a kereszténynek a bűn felett diadalmaszkodni kell. A Szentlélekben való örömmel minden érzéki örömet felül kell múlni. Ha mennyei éneket hall a hívő füle, úgy a kísértő beszéde a legnagyobb ellenszenvet kelti benne. Úgy érez, mint mikor fűrészt hallunk élesíteni. „Az Úrban való örömben van erősségtek“, úgy a bűn elleni küzdelemre, mint az élet terheinek viselésére. Az Istenben való teljes öröm, a keresztények legáthatlanabb pajzsa és Jézusnak van minden hívő számára egy ily pajzsa.

A Jézusban való örömmel nagy fontossága van Isten üdvösség rendjében; ő-